

זדרן הזינה

עלון עדכון 01.07.2024

דזר העורכת / חנה רוצינשטיין

הקיץ כבר כאן במלוא חומו, שנת הלימודים בבתי הספר הסתיימה. שנה שהתחילה מעט לפני שהכל כל כך השתבש. הילדים שהתחילו שנת לימודים 3 פעמים, במקומות שונים, סיימו במסיבות שהיה בהן שמחה וגאווה. גאווה על שנה שבה התמודדו הילדים והנוער עם אתגרים עצומים שלא יכולנו לתאר בשום תרחיש או חלום בלהה והגיעו לסיומה בהצלחה. סיומי השנה לוו בעצב וכאב גדול על אלו שלא זכו. בוגרי י"ב רקדו לזכרה של מור מאיר ז"ל בכוראוגרפיה שהיא עצמה יצרה. העיניים דמעו והלב נשבר.

הימים והחודשים חולפים. בעוד אנו מונים אותם יום ביומו ומתקשים להאמין שהמלחמה עדיין כאן, בכל החזיתות. חיילים נפצעים ונהרגים ומשפחות רבות נוספות למעגל השכול. החטופים טרם שבו לביתם/ביתנו וגם אנחנו כמעט הפסקנו לשאול: "מתי חוזרים?" כי התשובה נשארת, שעדיין אין תאריך.

ב- 3 ביוני התבשרנו על כך שנדב פופלוול אינו בין החיים וגופתו עדיין מוחזקת בידי החמאס. אנו אבלים על מותו, על הסבל הרב שהיה מנת חלקו ועל ההחמצה להשיבו בחיים הביתה. היה לו עוד כל כך הרבה להיות, ליצור ולתרום מכישרונו העצום. אנו שותפים ומשתתפים באבלן של חנה, איילת והמשפחה.

המאבק לא תם. כל יום שחולף בסיוט הזה הוא קריטי להשבת יגב בחיים וכל החטופות והחטופים - החיים לשיקום והנרצחים לקבורה ראויה. מעורבות כל אחת ואחד מאיתנו חשובה, משמעותית ומאוד נחוצה.

יום הזיכרון ועצמאות חלפו ולאחרונה ציינו את חג השבועות בקיבוץ שובל. הקיץ כאן במלוא חומו.

אנו משתדלים לקיים שגרה אישית, משפחתית וקהילתית בתוך המורכבות הרבה. הילדים יוצאים לחופש והצוותים בנו עבורם קיץ מלא פעילות חינוכית עשירה. בוודאי עוד נשמע על כך.

הסקר שערכנו על העלון העלה שיש רצון גדול בקיומו של העלון ורבים שקוראים אותו, ומתעניינים במיוחד בעדכונים ודיווחים על הנעשה בתחומים השונים והיכרות עם פעילותם של חברי ותושבי הקהילה. עוד העלה הסקר שיש ביקוש לעלון מודפס בקרב חלק מהקוראים, ואנו בודקים את האפשרות לעשות זאת. כמובן שנפיק תובנות מההערות וההארות שהתקבלו. אנו זקוקים לכותבים ושותפים נוספים ונשתדל בהמשך לייצר גם עותקים מודפסים עבור המעוניינים. בשורות טובות וקריאה מעניינת.

עורכת: חנה רוצינשטיין

צוות המערכת: אורי רז, ענת מרלא, לילך שער, עמית סיגאוי

תוכן עניינים

3-5	דוח משקי - יוני 2024 / דרור תנורי
6	סיכום חג השבועות בשובל / נאווה עציון
7-8	פרידה מנדב / רמי ברגיל
8	פרידה מנדב / שמואל מוחה
9	הולכים בשדות / תרומה של יובל בוכשטב
9	דברים ומחירים / גליה הלר קרמר
10-11	ראיון עם ירון גרימברג - האיש שלנו בקשר עם מנהלת תקומה / חנה ר
12-13	הקול שלי משתף בסיפור שלנו בארה"ב / אדל ראמר
13-14	סיכום מסע לגיוס תרומות בפלורידה ארה"ב / דפנה בן עמי ואדל ראמר
14-15	ותיקי נירים בגני שרונים / נורית לביא
15-16	ותיקי נירים במשען / עירית ארבל
16-17	משולחן יו"ר הנהלת תכנון / אלדד הס
18	משולחנה של ועדת קליטה / ניב דומני
19-20	מדור חדש- מה השאלה? / נעם רובינשטיין
20-21	סולו סיפורים מהעבר

הידעית?!

לחיצה על שם הכתבה תיקח אותך
ישר לכתבה!

**בנוס - בכל עמוד יש כפתור בצורת
חץ שמחזיר לתוכן העניינים!**

מפיקים אנרגיה ולמעשה, בעוד כ- 3-4 שנים יהיה ברשותנו מתקן פ.ו בן 400 דונם. מהלך זה לכשיושלם יתרום ויחזק כאמור את האיתנות הפיננסית שלנו. לצד מתקן זה אנו פועלים בנוסף בבחינת האפשרויות להקים מתקן אגירה מ"ג ומתקן מיקרו אגירה.

הגדלת מטע האבוקדו:

בכפוף לתכנית האסטרטגית של המטע נבחנו לאחרונה האפשרויות השונות לנטיעת 250 ד' נוספים ונמצא כי נטיעת אבוקדו עדיפה על פני כל סוג עץ/גידול אחר והיא המתאימה לנו ביותר. עפ"י התחשיב מוערכת ההשקעה בסך של 3 מ' ש והיא צפויה להיות מוחזרת לאחר 4 שנות ניבה מלאה, היינו 8 עד 10 שנים מנטיעה. חשוב להדגיש כי לא צפויה פגיעה בכמות המים העומדת לרשות הגד"ש וזאת בשל הפסקת גידול הבננות.

מאגר:

לפני כ- 3 שבועות חתמנו על ההסכם עם חברת "מקורות", לפיו ישמש המאגר שלנו כמאגר אופרטיבי של חברת "מקורות" אשר באמצעותו החברה תצליח לספק לכלל הצרכנים באזור את כמויות מי השפד"ן העומדות לרשותם גם בימי שיא הצריכה בקיץ. אנחנו מקווים כי בתוך כחודש וחצי (לאחר מכרז) יבחר הקבלן המבצע, כך שמיד בסמוך לכך תתחיל העבודה בשטח.

מחיר מי השפד"ן:

צריך לקוות כי העתירה שהוגשה לבג"צ ע"י "משקי הנגב" בנושא מחיר המים להשקיה (שפד"ן) תתקבל שכן, ככל והעתירה תתקבל תהיה לכך השפעה משמעותית על עלויות הייצור ובהתאמה על שיעור הרווחיות. כשותפים למהלך אנחנו עוקבים אחר ההליך המשפטי, "מחזיקים אצבעות" ומקווים שהעיוות רב השנים במחיר המים יתוקן סוף כל סוף.

הרחבת הרפת:

בתחילת השנה התבשרנו, כמו כל יצרני

בפתח הדוח עדכון לגבי מספר פרויקטים, אשר כל אחד מהם נמצא אמנם בשלב אחר של בשלות או ביצוע, אבל לכולם כאחד פוטנציאל כלכלי; ולמעשה, ככל ונצליח להשלים ולבצע את אותם פרויקטים תהיה לכך השפעה חשובה וארוכת טווח על יציבות המשק. נושאים אלה הם חלק מהתכנית האסטרטגית לפעילות העסקית שלנו לשנים הקרובות.

פדיון זכויות וותק:

לאחר שנתוני הפעילות העסקית סוכמו זה מכבר אנו משלימים בימים אלה ממש את הכנת הדוחות הכספיים של הקיבוץ ולאחר אישור המאזן ועיבוד הנתונים הסופי יושלם הליך תשלום הבונוס ופדיון הוותק לחברים. אני מבקש לציין כי הוחלט להמשיך בתכנית המקורית של קצב תשלום פדיון זכויות הותק וזאת לאור העובדה שהצלחנו להתגבר מבחינה עסקית על קשיי המלחמה ואנחנו מסיימים את שנת 2023 בצורה טובה.

קרקעות:

הסדר הקרקעות המועצתי אשר משמעותו, מבחינתנו, היא מסירת קרקע זמנית מחד לצד עיגון זכויות על יתרת הקרקעות מאידך, ואשר שלב א' שלו כבר התבצע לפני כשנה וחצי, מתעכב במעט לאחרונה נוכח החלטות משרדי ממשלה. לאחרונה השלמנו פיגור גדול מאוד של רמ"י בחתימה על הסכמי שכירות הקרקע.

מערכות פוטו וולטאיות (PV):

אנחנו מקדמים במקביל הקמת מספר מערכות פוטו וולטאיות לייצור חשמל. הרגולציה והחסמים רבים, מקוממים ומתסכלים, אבל לאט לאט אנחנו מצליחים לצלוח את כולם. להערכתנו בתוך כשנה לערך יושלם שלב א' של המתקן הקרקעי "הרגיל" לכדי 250 דונם מתקן פ.ו המפיק אנרגיה. לאחרונה עברנו בהצלחה מספר ועדות ואנו עומדים בפני קבלת אישור לעוד 150 ד' מתקן פ.ו שיצטרף ל- 250 הדונם שכבר

בכך עם עובדים מהענף, עובדים לשעבר, מנהלי 6 גד"שים מהאזור אליהם ניתן להשוות נתונים ועוד.

תפ"א סתיו, אביב - נתוני ההכנסות וההוצאות עדיין נאספים ומסוכמים בימים אלה וקשה לדעת כיצד תסתיים העונה. לאור תוצאות מקצועיות טובות יחסית (על אף הקשיים המרובים ממועד הזריעה ובמהלך הגידול בשל המלחמה) ומחירים סבירים אנו צופים לשנה טובה בגידולים אלה.

צנונית - למעט מזרע אחד שהושמד באוקטובר זורעים ואוספים את הצנונית לפי התכנית.

חיטה, שעורה - למרות הבצורת והמלחמה זרענו כ- 10,000 ד' שנקצרו לשחת ולתחמיץ. בימים אלה מסיימים את כיבוש השחת ופינוי החלקות, על מנת לאפשר את תחילת עיבודן לעונה שבפתח.

אבטיח לגרעינים - גידול זה בהיקף של כ- 200 ד' נזרע על גבי שטח שהיה פנוי בחורף. הדייש מתוכנן להתחיל בתוך כ- 3 שבועות.

בצל - השנה גידלנו כ- 140 ד' בצל. בימים אלו נאספת החלקה והיבול נראה מבטיח. בכוונתנו להמשיך ולגדל בצל גם בשנה הבאה.

אגוזי אדמה - עקב הקטנה ארצית יזומה של היקפי היצוא, הקטנו את היקף הגידול ב- 25% והוא עומד על כ- 1,000 ד'. השטחים כולם מושקים עפ"י תכנית העבודה. בעוד כחודש וחצי נתחיל בהליך בו "מצמיאים" מעט את השטחים לקראת דייש הבטנים המתוכנן להתבצע במהלך חודש ספטמבר.

בננות - כידוע מטע הבננות שלנו נחרב לחלוטין בעקבות המלחמה. מאז אותה שבת מקוללת ועד היום לא ניתן היה לעבוד בשטחים שממערב לקיבוץ ולצערנו אין כל אפשרות לשיקום המטע. במקביל נרתמנו (אורון) לנהל ולתפעל את מטע הבננות בקיבוץ גבים, מטע בו יש לנו חלק (כ- 25%).

החלב בארץ, על תוספת מכסת ייצור בשיעור של 2%. למכסת החלב המעודכנת הנ"ל התווספו עוד כ- 600 א' ליטר חלב לכל הרפתות בעוטף עזה, וממש לאחרונה נפתחה אפשרות לקניית מכסת חלב. לאחר בחינה ובדיקה כלכלית אישרה ההנהלה הכלכלית אפשרות קניית מכסה זו; הצטברות כל הנ"ל מעמידה את מכסת החלב שלנו על 5 מיליון ליטר, כאשר בינואר '24 עמדה מכסת החלב שלנו על 4.12 מ' ליטר. על מנת לאפשר תנאים מינימליים לפרות שתייצרנה את כמות החלב מוקמות בימים אלה ממש סככה גדולה לפרות וסככת צינון חדשה.

עבודה אסטרטגית:

כחלק מהיערכות רב שנתית מבוצעת עבורנו ואיתנו עבודה אסטרטגית בהובלה של חברת BDO. תוצרי העבודה יעלו לדיון בהנהלה הכלכלית ושיתוף הציבור במהלך השבועות הקרובים.

גד"ש:

כללי - בימים אלה אנו מסיימים את הפעילות ברוב גידולי '24 ומתחילים להכין את גידולי '25 כולל התחלת שיקום ועיבוד החלקות שממערב לקיבוץ. רוב הצוות המסור חזר לעבודה רגילה למרות המרחק מהבית - כל הכבוד! במהלך החודשים האחרונים מיישם ענף הגד"ש מספר החלטות משמעותיות ביותר, תוצאה של בחינת המבנה הארגוני של הענף. עיקרי השינויים עוסקים בניהול מדויק יותר של המשאב האנושי - הן במובן הכמותי של מספר העובדים והן בשינויים בתוך הפעילויות השונות (אחראי גידול וכד') וכן בניהול צי הרכב והטרקטורים שכבר צומצם ב- 30% ויצומצם עוד בהמשך. כמו כן הוחלט על הפסקת הגידול האורגני והפסקת גידול הבטטות. עיצוב המבנה הארגוני מחדש הוא מהלך לא פשוט, חוצה אנשים ופעילויות ונראה כי על אף המורכבות והפעולות האגרסיביות הנדרשות הענף מיישם "תוך כדי תנועה" את היעדים עליהם הוחלט. במהלך גיבוש ועדכון המבנה הארגוני נפגש הצוות מהגד"ש שעסק

מטע (אבוקדו וליצי):

בתוך כשבועיים יסתיים קטיף האבוקדו, נקטפו כבר כ- 1,250 טון באחוזי אריזה טובים. ראוי לציין בהקשר זה את העזרה היוצאת מהכלל לה זכינו במהלך כל חודשי הקטיף ממתנדבים ישראלים, שאין מספיק מילים לתאר את מה שהם עשו עבורנו ואשר ללא נוכחותם והתנדבותם לא היינו מצליחים לעמוד במשימת הקטיף. כפי הרשום מעלה אנו נערכים להגדלת המטע (הזמנת שתילים, איתור השטח המתאים לנטיעה, הכנת תכנית ההשקיה לשטח וכד').

ליצי: נערכים לתחילת הקטיף באמצע יולי. על פניו נראה שהיבול מבטיח ונקווה למחרים טובים.

רפת:

ענף הרפת חווה "מתיחת פנים" במספר תחומים: לאחרונה התבשרנו על תוספת מכסת חלב משמעותית, אשר לצד קניית מכסת חלב מעמידה את המכסה שברשותנו כבר לשנת 2024 על 5 מיליון ליטר, גידול של 25% בשנה אחת (!). הענף נערך לייצור כל הכמות ולהערכתו נעמוד במכסה גם ללא קניית פרות. נוכח הגידול בכמות הפרות הכרחי להגדיל את שטח הסככות לפרות – תנאי הכרחי לבריאות העדר ויצירת תנאים בסיסיים לייצור כמות החלב המצופה. לכן, בימים אלה מוקמות סככה חדשה וגדולה וכן סככת צינון לפרות.

מוסך מסגריה:

שני ענפי שרות אלה ממשיכים, כתמיד, לתת שירות מקצועי ואיכותי יומיומי לגד"ש, לרפת, ליבולי איכות ולאחרים, מכינים את הכלים החקלאיים לעונה, מתקנים תקלות ומצליחים לעמוד במשימה בצורה טובה ביותר.

מאגר – המאגר ריק לחלוטין ממים, ואנו נערכים לעבודות שידרשו על מנת שניתן יהיה להכינו בהיבטים וברמה הנדרשת כך שישמש את חברת "מקורות" כפי ההסכם שבין הצדדים.

יבולי איכות:

כללי – כתוצאה ממספר החלטות שהתקבלו לאחרונה, הצטמצמה העבודה בענף לשתי פעילויות עיקריות – תפעול בתי הקירור וביא"ר אבוקדו. העבודה ב- 8 החודשים האחרונים בשני האתרים הושפעה כמובן מהמלחמה המתמשכת. על אף הקשיים הברורים הצלחנו להוציא מהקירור, להעמיס ולשלוח במהלכה את כל זרעי תפוחי האדמה שהיו בבתי הקירור לטובת זריעת תפוחי האדמה במשקי יח"מ, תוך שבמקביל הוכנסה תוצרת אחרת טרייה לאיסוס. בבית האריזה של האבוקדו נארזה ליצוא ולשוק המקומי כל כמות האבוקדו שנקטפה.

ביא"ר בטטות – עוסקים בעזרת הנהלת הקיבוץ בהתארגנות מורכבת הקשורה בשינויים הקשורים להסבת המתקן למיון ואריזת אבוקדו, תוך בחינת האפשרות לשותפות עם מגדלים נוספים.

ביא"ר אבוקדו – עם סיום קטיף האבוקדו, נערכים למיון ואריזת הליצי והכנות שנדרשות לעונת האבוקדו הקרובה שתתחיל במחצית רבעון IV, עונה שאנו מקווים שכמויות האבוקדו שנמיינ ונארוז בה תגדלנה באופן משמעותי.

בתי קירור – האתגר הגדול ביותר הוא איתור לקוחות הזקוקים לקירור התוצרת שלהם בחודשים ספטמבר מאי – החודשים בהם קוררו בעבר הבטטות של נירים. המשימה קשה ואנו מקווים להצליח בה גם אם באופן חלקי. בנוסף לכך מתאפשר לנו בגין הפסקת גידול הבטטות להשכיר את המיכלים שברשותנו למגדלים הזקוקים לכך. זוהי פעילות חדשה והיא נבחנת כלכלית ותפעולית באופן שוטף.

סיכום חג השבועות / נאווה עציון

בסיום הטקס קראתי בשם כולנו את דברי התודה שכתבה הדס גרימברג: אין חג שגורם לנו להתגעגע לשדות שלנו, לגדש שלנו, לריח הקציר ועוגות הגבינה בתחרות המסורתית, לתחרויות ה"אולימפימו" שרק לפני שנה הנעורים שוב ניצחו...

אבל הכי אנחנו מתגעגעים לביחד שלנו. כקיבוץ זה בהחלט החג העצוב ביותר עבורנו שבזכותכם הוא נסבל, נעים אולי אפילו שמח במקצת.

תודה רבה על החזקת הלב השבור והרצון לתת לנו מעט נחת, תודה רבה על החיוך והושטת היד

על כל אלה אנו מוקירים תודה לצוות המארגן, לאנשי הקיבוץ, לכל העוסקים במלאכה ולמארחים שאתם.

מבטיחים להזמין בקרוב אלינו, לדשא של נירים ולפיסת החיים היפים שלנו שישבו ויפרחו.

חג השבועות הוא חג שמציין יותר מכל החגים האחרים את היותנו קיבוץ חקלאי. זהו חג שממלא את הלב והנשמה בהרבה רגשות של שייכות וגאווה.

כשצוות החג התחיל לדבר על חג השבועות, התלבטנו רבות כיצד לציין כשהדילמה האם לקיים חג קיימת כל הזמן ויחד איתה הרצון לשמור על רצף מסורות בלוח השנה הישראלי, יהודי וקהילתי.

קיבלנו הזמנות מהרבה מקומות להשתתף בחג יחד איתם: מוזיאון הנגב לאמנות, קיבוץ דליה, קיבוץ רביבים, קיבוץ דביר, חוות חקלאיות בבאר שבע וקיבוץ שובל.

לאחר חשיבה רבה, החליט הצוות לערוך את החג יחד עם קיבוץ שובל. מכיוון שאנו בקשר עם קיבוץ זה דרך ילדינו בבית הספר וגם מכיוון שהם קיבוץ חקלאי המציין את החג בשדה כמונו.

קיבוץ שובל הרים את הכפפה יחד עם ההבנה שאנו קיבוץ שנפגע, מפונה, אבל ומודאג. יש לנו עדיין שני חטופים, דאגה המלווה אותנו כל העת.

הרצון ללכת לקראתנו, לתת לנו במה ומקום להרגשת בית חיממה את הלב. למעשה נענינו לכל בקשה שרצינו.

התארחנו בחדר האוכל למפגש אינטימי בניצוחן של רותי שילה ופנינה. כל ילד קיבל טנא קטן ובו חטיף + שוקו, דאגו שנשב המקומות שמורים מקדימה, שתפו פעולה בהקמת דוכן התרמה למטה משפחות החטופים שהפעילו הנעורים שלנו, ונתנו לכך ביטוי במהלך הטקס.

ביטאו את הקשר שבין שובל לנירים כאשר שני הקיבוצים הוקמו באותו היום במבצע הקמת 11 הנקודות בנגב בשנת 1946.

ילדי הגנים עלו לבמה, התינוקות הוצגו בשמותיהם ושמות הוריהם, דרור מרכז המשק נאם.

בקיזור למרות החשש מהרגשת הגלות והניכור שקיננה בנו קיבלנו הרגשת בית והרגשנו את ניחוח החציר של חג השבועות.

שנדב לוקח לעצמו להפסקה בארוחת צהרים הולך ומתקצר.

בנוסף להיותו עובד כה מסור, נדב הוא הילד המושלם שכל הורה רוצה. כל יום בזמן העבודה נדב היה מתקשר לאימו ושואל לשלומה, דואג לאימו לכל צרכיה, הולך איתה למרפאה בקיבוץ, ולבית חולים בבאר שבע, נסיעות לקניות יחד ואחת לשנה היה להם טיול משותף ללונדון. נדב הוא אזרח בריטי ולכן כל כך אהב את התרבות האנגלית, הטיולים ברחובות לונדון וחנות אחת מיוחדת במרכז לונדון לספרים יד שנייה של מדע בדיוני. כל פעם היה חוזר עם עוד תיק עם ספרים שיספיקו לו לעוד מספר חודשים.

ביום שבת ה- 7 לאוקטובר, נדב ואימו חנה נחטפו מביתם אשר בקיבוץ נירים ואחיו רועי נרצח באכזריות. במשך 50 ימים נדב ואימו היו יחד במעמקי מנהרת החמאס. לאחר שאימו חנה שוחררה, סיפרו על נדב שקראו לו המלך של המנהרה. זה לא הפתיע אותי. גם שם מתחת לאדמה, במנהרות החמאס, נדב דאג לאימו. שניהם חולי סכרת וקיבלו תרופות פעם בכמה ימים. נדב לא צרך את הכדורים שקיבל ושמר אותם בכדי שלאימו יהיה יותר. זה נדב, תמיד חושב על האחר יותר מעל עצמו.

נדב, היום, כאשר התבשרנו על מותך בשבי החמאס, נשבר לי הלב, כל כך קיוויתי, התפללתי וחלמתי שתחזור לארץ, שתחזור לאמא חנה ולאחות איילת, כל כך קיוויתי שתחזור לארץ ושיהיה לי חלק מתוכנית השיקום שלך ושנחזור להיות יחד,

כל כך קיוויתי שמתישו נחזור לעבוד יחד, שנחזור לחשוב יחד על בעיות תוכנה וחומרה ושנחזור לנסוע יחד שעות בדרכים בארץ ובחו"ל.

לפני מספר ימים חלמתי עליך, חלמתי שאנו עומדים בכניסה לקיבוץ ומדברים, אני לא זוכר על מה אבל אני בטוח שגם

נדב פופלוול ז"ל, בן לחנה שתבדל לחיים ארוכים ורפי ז"ל נולד בנירים וגר שם, עד שבשבת ה- 7/10 נדב ואימו נחטפו מביתם שבקיבוץ נירים. היום, 03 ליוני 2024 התבשרנו על מותו בשבי של נדב פופלוול.

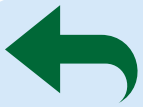
לקיבוץ נירים הגעתי לפני כ- 25 שנים, ושם הקמתי את ביתי, ילדי גדלו שם ויחד גרנו בנירים עד לאותה השבת ב-7/10.

בימי הראשונים בנירים פגשתי את נדב, באחד מהערבים ששיחקנו וויסט יחד, עברו עוד כ- 5 שנים עד אשר בשנת 2004 הצטרפתי למקום עבודתו, ומאז ועד היום הנורא ב- 7 באוקטובר אני ונדב עובדים יחד, כתף לכתף, תמיד יחד.

יחד נסענו לפגישות בארץ ובעולם, יחד טיילנו וביקרנו לקוחות בארץ ובעולם, יחד, תמיד יחד. תמיד יחד חשבנו ומצאנו פתרונות לכל מיני אתגרים, לפעמים התווכחנו וכל אחד מציג את דעתו, כל אחד ניסה לשכנע בדרך שלו אבל תמיד בסוף הסכמנו על דרך אחת ויצאנו לדרך.

לפני כשנה התחלנו פרויקט מיוחד יחד: הקמנו את החברה בשדרות, והתחלנו פיתוח של מוצר רפואי, בתקווה ויעשה טוב בעולם, כי נדב בבסיסו אדם שרק רוצה לעשות את העולם טוב יותר. יש לי אלפי שעות יחד עם נדב אחד על אחד, בחיים לא שמעתי ממנו ולו פעם אחת איזה תלונה על משהו/י, בעיה שיש למישהו/י, לצחוק על משהו/י או כל דבר אחר שיוכל להיחשב כתלונה כלפי מישהו/י אחר/ת. נדב היה האדם עם הלב הכי טהור שאני מכיר.

נדב הוא העובד המסור ביותר שהכרתי אי פעם, תמיד מגיע בחיוך בבוקר ותמיד מוכן לעשות כל דבר והעיקר שנסיים את המשימה בזמן. מי שמכיר את נדב יודע שיש יחס ישיר בין הזמן שנשאר לסיום המשימה וזמן ההפסקה שלו, ככול שמתקרבים לזמן סיום המשימה, הזמן

פרידה מנדז / שמואל מוחה

כמה קיוויתי שתחזור - לקיבוץ, לאמא שלך ולאיילת, אולי אפילו למשרד. לפני שלוש שנים התחלנו לעבוד יחד בחברת סטארטאפ קטנה שמפתחת מוצר רפואי חדשני.

היינו שניים בצוות פיתוח התוכנה - אני ואתה.

שעות על גבי שעות של יחד כיסא ליד כיסא. לאורך כל הדרך למדתי ממך ומהניסיון שלך. היית האדם החכם ביותר שהכרתי, וידעת למצוא את הפתרונות היצירתיים ביותר.

הייתי מסוגל להסתכל בפליאה שעות על קוד שיצרת, תוך ניסיון לעקוב אחרי האופן שבו חשבת, למרות שידעתי שאין באמת סיכוי שאצליח.

היית חבר מיוחד, אמיתי וצנוע. אנשים לא היו מבינים את הדינאמיקה בינינו, כי רוב הזמן פשוט היינו מתנהלים בצעקות אחד על השני, אבל תמיד היינו מגיעים להבנות ומתקדמים כל פעם עוד צעד לעבר המטרות שלנו.

בחודשים האחרונים היית חסר לי מאוד, ויצא שביקרת אותי אפילו כמה פעמים בחלומות.

היום בבוקר הגעתי למשרד, והפוסטר של "להחזיר אותך הביתה" כבר לא היה על דלת המשרד, כי אתה הרי כבר לא תחזור.

אני רוצה להגיד לך תודה על הזמן שזכיתי להכיר אותך ושאתה מצטער שכך הדרך שלך הסתיימה. לא הגיע לאדם כמות, ובכלל - אף אחד לא צריך לסיים ככה את החיים שלו.

אני מתגעגע אליך כל כך נדב, ותמיד תהיה איתי בלב.

שם בחלום למדתי ממך משהו, היית כל כך חכם ומוכשר בכל דבר.

אתה היית המתכנת הטוב ביותר שהכרתי אי פעם בכל שפת תוכנה, בכל מערכת הפעלה ובכל חומרה.

היה לך ידע כללי אדיר בכל דבר. בכל נושא שהייתי צריך עזרה, הייתי מתקשר אליך וישר היית מוצא לי פתרון, הרבה יותר מהיר מגוגל והרבה יותר מדויק.

בכל פעם שאורחים / משקיעים פוטנציאלים מגיעים לחברה ואני מציג להם את החברה, תמיד התחלתי את המצגת עם תמונה שלך, סיפרתי מעט עליך ותמיד הייתה לי תקווה שתחזור.

ב-1.4.2024 חגגנו לך, כל העובדים, יום הולדת.

סיפרתי להם מעט מה-20 שנות נדב שהיו לי,

הייתה לי הזכות להכיר אדם מדהים, חבר אמת

אזכור אותך תמיד

נוח על משכבך בשלום

הולכים בעדות / תרומה של יוזל זאכשט

דברים ומחיר / גליה הלר קרמר

רצועת שעון עולה חצי מתל אביב
שמש קופחת מחום חסרים העצים.
הרוכלים בשוק כולם מהקווקז. האבטיחים
נהדרים.
בקופת החולים הכרזה אומרת שכולם
מחבקים.
כולם שואלים איך לך בבאר שבע.
המחיר כנראה עדיין לא שולם.
הכול נראה לא קשור אבל הצער ישן.
ללא מחיר מוסכם

לאחרונה תלינו במשרדי המזכירות
בנירים עבודת אמנות של יובל בוכשטב
שבה נראים שדות נירים. התמונה לקוחה
מתוך תערוכתו של יובל "הולכים
בשדות", שהוקדשה ליגב.

את היצירה, יחד עם כל ההכנסות
ממכירת העבודות בתערוכה, תרם יובל
לנירים, לתמיכה בפעילות קהילתית.
בסכום המכובד שנתרם נרכש פסנתר
חשמלי עבור תרבות נירים.

התרומה מצטרפת לתרומה קודמת
שגייסו יובל ובת זוגו הדר ביריד למען
נירים שהם ארגנו בכפר ויתקין.

תודה גדולה ליובל והדר על התמיכה
המרגשת והכל כך לא מובנת מאליה.

אנחנו ממשיכים יחד עם משפחת
בוכשטב ועם משפחתו של נדב במאבק
להשבת יגב, נדב ז"ל וכל החטופים.
החיים לשיקום והנרצחים לקבורה
ראויה.

בתקווה וציפייה שנשוב כולנו יחד
במהרה לביתנו הקיבוצי נירים.

ראיון עם ירון גרימצרג - האיש שלנו זקוק עם מנהלת תקומה / חנה ר.

הישובים המוגדרים כ"עוטף עזה" מחולקים לקבוצות בעזרת מודל "רמזור", כאשר נירים נמצאת בתוך 10 ישובים המוגדרים "אדומים". המשמעות היא שאלו ישובים הזקוקים לשיקום מאסיבי. המנהלת הקצתה לישובים אלו תקנים לאנשי קשר. היינו בין הקיבוצים הראשונים שחתמו מול תקומה על מתווה פתרון הביניים וזה כמובן חשוב ומשמעותי.

ירון מספר שבמנהלת תקומה נמצאים אנשים מהטובים שיש מהמגזר הפרטי והציבורי. אנשים שהתגייסו בחריצות, מחויבות והשקעה רבה למטרת השיקום. עובדים סביב השעון וללא חשבון.

אז מה כולל התפקיד שלך?

"אני למעשה מקשר בנושאים הקשורים לנירים. עד לא מזמן הנושא הגדול והמורכב היה המעבר לפתרון הביניים בבאר שבע.

זה כלל טיפול בתקציבים, הסכמים עם יזמים ונותני שירות שונים, חוזים, השגת דירות גם מהשוק הפרטי, קשר עם העירייה, פתרונות למערכת החינוך ועוד ועוד.

שכירת הדירות נעשתה דרך עמידר דרום, שזו הזרוע המבצעת של המדינה ולה יש סמכות לשכור דירות עבור פתרון הביניים. בהמשך כל נושא האיכלוס דרך משא ומתן עם הקבלנים בהכנת הדירות, תקציבים לטובת הצטיידות, כלכלה, שכ"ד ועוד.

היה צורך לפרק חסמים שעלו מול העירייה ומשרד החינוך בהסבת דירות מגורים לגנים, אפילו נדרשנו והשגנו הסכמה מדיירי הבניינים להקמת גן בבניין שלהם.

זה סוג של נס שהצלחנו בשילוב כוחות בתוך חודש וחצי להביא לאכלוס 120 משפחות בבאר שבע. עבדנו ביחד צוות גדול של אנשי נירים ועם אנשים טובים מפורום העסקים, הנענו את כל העולם להכנת הדירות. מתיווך עם הקבלנים, הבנקים, המנהלת. חשוב לציין את **דני פרטוש ורודד אוריין** (מתנדב מכרכור

ירון מונה להיות האיש שלנו מול "מנהלת תקומה". שאלתי את עצמי מה זה בעצם אומר? מה זה "תקומה", מה אומר להיות האיש שלנו ואיך זה מסתנכר עם מקום עבודתו ה"רגיל"?

אז הלכתי לשאול:

נתחיל ממקום העבודה ה"רגיל" לפני שהתהפך עלינו העולם.

ירון הוא מנהל "גידולי שדה נגב" - ארגון שהוקם ב-2004 ע"י 23 גד"שים באיזור הנגב, מגדלים שהתאגדו לאגש"ח. זהו ארגון עצמאי אך קשור ומבוסס על "משקי הנגב" ואף יושב במבנה משקי הנגב בצומת בית קמה. הארגון מספק שירותי הדרכה וליווי מקצועי בתחום גידולי השדה ומייצג עניינים משותפים מול גופים ציבוריים וממשלתיים, כולל נושאים של מס רכוש למשל. ירון בוגר תואר ראשון בכלכלה וחקלאות ותואר שני במנהל עסקים. עבד שנים רבות כמגדל בגד"ש אורן (שותפות של אור הנר, ארז, כרמיה וגבים).

ועכשיו מתווסף לכל זה תפקיד שנראה עמוס ומורכב גם כן, איש הקשר של נירים עם "תקומה".

תקומה הינה גוף שהוקם ע"י הממשלה בסמוך לאסון ה-7.10 במטרה להוביל ב-5 השנים הקרובות את העשייה למען תקומת האזור שנפגע, להסיר חסמים בירוקרטים, לייצב את חבל הארץ הזה, להשיב את התושבים ולטפל בתקופת הביניים. תקומה נמצאת תחת משרד ראש הממשלה ובראשה עומד משה אדרי.

מנהלת תקומה מחולקת למספר צוותים:

- אדם וקהילה
- דיור ובינוי
- כלכלה ותעסוקה
- חקלאות
- מרכז שליטה אופק חדש (בראשו עומד האלוף במיל' רוני נומה)

יש לנו בנירים כ- 30 דירות שצריך להרוס ועוד דירות רבות עם נזקים קלים עד משמעותיים. בסך הכל כ- 150 דירות שיש לטפל בהן. בוצע סקר שבחן את רמת הפגיעה והנזק בבתיים ומבני ציבור. נדרשנו להתקשר עם חברת ניהול פרויקטים וחברה זו תבצע את השיקום דרך קבלנים. בקרוב מאוד, יחד עם כל בעלי התפקידים והוועדות הרלוונטיות בנירים, נגיע לשלב הביצוע. יש שיתוף פעולה טוב ועבודה משותפת עם בעלי התפקידים בנירים וכן התגייסות של אנשים גם אם לא מילאו תפקידים מרכזיים בעבר. אני גאה בתפקוד של נירים, בהקדמה לראות מה יש לעשות, בבעלי התפקידים, בהתגייסות של צעירים וחדשים יחסית בקיבוץ למען הקהילה, במגוון נושאים. מאמין שכל אלו יסייעו לנו להגיע ליום בו נוכל לחזור הביתה כקהילה חזקה ומסוגלת.

שהיה איתנו תקופה ארוכה כמתנדב (ושותף) שעברו לגור בבאר שבע עוד כשכולם היו באילת וישבו לקבלנים על הראש לסיום הכנת הדירות, הכנסת מטבחים, מזגנים, כלים סניטרים ועוד – בלוח זמנים מהיר בהרבה מהמקובל בשוק הדיור.

מה בעבודה ה"רגילה" שלך ובדברים שעשית קודם הכין אותך למשימה הזו?

"אני חושב שבגדול מדובר בעולמות תוכן דומים. קשרים עם מוסדות המדינה וגופים עסקיים. יוזמה ועיסוק בתחומים רבים במקביל. כמו להחזיק כל הזמן הרבה כדורים באויר. בכל אחד מהתפקידים וכעת גם בשניהם יחד".

ספר קצת איך זה לייצג את נירים במנהלת תקומה?

"בנירים השכלנו והצלחנו להתארגן מהר. היה ברור לכל מי שמוביל בנירים שעלינו להוביל את עצמנו. להמשיך גם בנקודה קשה ומורכבת זו את ה-DNA של נירים שלא מוותרים. עסקנו בללמוד את השפה החדשה של הפינני והשיקום ולהתמיד בתחושה העמוקה של עשייה, אמונה בעצמנו והתקדמות. כשהדס ואני באנו לנירים הרגשנו את האופי המיוחד הזה של נירים והתחברנו לזה.

הרבה ממה שהשגנו עבור נירים קרה בגלל מה שאנחנו יזמנו, דרשנו ופעלנו להשיג. גייסנו והפעלנו קשרים שהיו לנו ובנינו קשרים חדשים.

אני מאמין שהכישורים שלי הם בעיקר בבניית קונסטרוקציות, וכאשר הן כבר קיימות ועובדות, אני לוקח צעד אחורה ומעביר לבעלי התפקידים האחרים. אם עולות בעיות מורכבות אז אני מתערב".

מה הנושא העיקרי שעל הפרק היום?

"מרגע שנושא פתרון הביניים הושלם (עדיין נותרו מספר קצוות לסגור בהם עוסקים בעיקר בהנהלת חשבונות) כיום עיקר העיסוק הוא בשיקום הפיזי של נירים. נושא זה נמצא בידי צוות בינוי ודיור של המנהלת, וכן מרכז השליטה אופק חדש.

הקול שלי משתף בסיפור שלנו בארה"ב / אדל ראמר

ב-26 באפריל חזרתי לווינגטון, כדי להתכונן לאירוע הגדול. ארוחת הערב של כתבי הבית הלבן שהיא חגיגה לעיתונאים שמסקרים אירועי הבית הלבן. זהו אירוע ענק, המועבר בשידור חי ברחבי ארצות הברית.

הימים שלאחר האירוע, ימים שתכננתי לבלות במרילנד הסמוכה עם דודי בן ה-94, היו ימים רגשיים, קשים וחשובים. למרות שדודי היה בריא מספיק כדי להשתתף בשני סדרי הפסח עם בני הדודים שלי ואיתי, הוא נפל כמה ימים לאחר הסדר, ובליל האירוע הגדול, אושפז בבית החולים. בני הדודים שלי סיפרו לי על כך, אבל דחקו בי לא לעזוב את האירוע ולהמשיך בשליחות שלי באירוע ההתרמה והעלאת המודעות שתוכנן למחרת היום בבית כנסת בווינגטון די.סי. "את עושה עבודת קודש. את יודעת שאבא שלנו לא היה רוצה שתבטלי את זה", אמר אחד מבני הדודים שלי. לכן המשכתי בתוכנית המקורית. אחר כך הלכתי לבית החולים, שם ביליתי שעות רבות לצדו של דודי, ליד מיטתו בבית החולים, עד שטסתי ביום רביעי בבוקר למלא את מחויבותי לקבוצה השנייה שהביאה אותי אליה: "ברית הלבבות המוסרית", קבוצה שהוקמה על ידי תומכי ישראל הנלהבים: שתי נשים מהקהילה היהודית בארצות הברית (ולרי פייגן ודנה כהן), שאחרי ה-7 באוקטובר הבינו שהקהילה היהודית צריכה לבנות בריתות חדשות עם אנשים מדתות אחרות שתומכים בישראל, יחד עם תנועת "כנפי הנשרים", תנועת כנסיות אוונגליסטיות. התוכנית הייתה להביא שבעה ניצולים מה-7 באוקטובר ואנשי מילואים לשבע כנסיות שונות ברחבי ארצות הברית, ביום ראשון ה-5 במאי, כדי לספר את סיפורי ההישרדות שלהם מה-7 באוקטובר ולהנציח את יום השואה. אבל לפני כן, יחד עם כמה מהישראלים האחרים, נשלחתי לדאלאס, טקסס, להתראיין במספר תוכניות טלוויזיה של המדיה הנוצרית.

השימוש בקול שלי כדי לשתף את העולם במציאות שלנו בישראל, במיוחד על הגבול עם עזה, היה מין "תחביב משונה" אך משמעותי עבורי במשך 12 השנים האחרונות. עם זאת, מאז הטבח ב-7 באוקטובר, השינוי המוחלט של חיינו כפי שהכרנו אותם עד אותו האירוע, זה הפך לאחת המטרות העיקריות שלי. זה, יחד עם הסיוע לקהילה שלי לבנות מחדש ולחזור הביתה, הפכו למטרה שעבורה אני מתעוררת בבוקרים. על מנת להשיג את שתי המטרות הללו, אני כותבת פוסטים ובלוגים, התראיינתי אינספור פעמים, והייתי בחו"ל ב-4 משלחות מסוגים שונים. האחרונה, לארצות הברית. רוב הפעמים הנסיעות היו מיזמים שפנו אלי, לפעמים גם בהתרעה של כמה ימים ספורים בלבד.

הנסיעה האחרונה, בסוף אפריל, התחילה עם הזמנה שקיבלתי בפברואר, בשליחות קודמת לארה"ב. לאחר שהשתתפתי בראיון שנתתי למושל מייק האקבי בוועידת השידור הלאומית הדתית בנאשוויל, טנסי, הזמינה אותי אביגיל רוברטסון, אחת הכתבות המובילות בבית הלבן עבור רשת השידור הנוצרית (CBN) להיות "אורחת מכובדת" של ה-CBN בארוחת הכתבים של הבית הלבן. האירוע הוא אירוע תקשורתי בעל פרופיל גבוה מאוד בארצות הברית, עליו הייתי בורה לחלוטין עד שקיבלתי את ההזמנה הזו! האירוע היה ב-27 באפריל. התבקשתי להיות בארה"ב לפני כן, לראיונות, לספר את הסיפורים והמציאות שלנו על החיים על הגבול ועל אירועי ה-7 באוקטובר. הם הסכימו בנדיבות להביא אותי יום לפני, מה שאפשר לי להיות בשני סדרי הפסח עם משפחתי שם, לפני שהתחייבתי להם. הטיסו אותי לווינגטון די.סי ליומיים, ואז למשרדים שלהם בוורג'יניה, שם התראיינתי בשתי תוכניות בראיון לערוץ הטלוויזיה שלהם, מועדון 700, שיש להם קהל אוונגליסטי עצום ונותנים כמה הרצאות חיות לקהל שלהם.

סיכום מסע לגיוס תרומות ז'פלוורידה ארה"ז / דפנה בן עמי ואדל ראמר

בערב יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה, חזרו אדל ודפנה מביקור מרגש בז'פלוורידה, אשר נערך במסגרת קמפיין גיוס כספים לשיקום הקיבוץ והיערכות לחזרה המיוחלת של קהילת נירים הביתה.

במהלך הביקור, שהתקיים בין ה-7 ל-10 במאי, נערכו מפגשים עם ארבע קהילות יהודיות בדרום פלורידה אליהן הגיעו מאות משתתפים שבאו לשמוע על נירים, על הטבח הנורא של ה-7 באוקטובר, על החטופים שלנו שעדיין שבויים בידי החמאס בעזה, ועל הרצון של הקהילה לחזור הביתה, לשקם ולבנות מחדש את הבית – "גדול וחזק יותר".

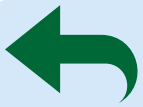
התחנה הראשונה בסיור היה במרכז חב"ד של דלריי ביץ' (The Chabad Center of East Delray Beach), לשם הוזמנו על ידי רב הקהילה – הרב שמולי ביסטון. אשתו שרי וחברתה גבי ברון פנו לאדל דרך הפייסבוק לאחר ששמעו על הביקור המתוכנן באזור, והזמינו אותה לבוא ולספר את הסיפור לחברי הקהילה.

למחרת בבוקר הוזמנו להרצאה בבית כנסת "בית קודש" בבוונטון ביץ' (Temple Beit Kodesh in Boynton Beach) ובאותו ערב הוזמנו לדבר בפני 220 אורחים בקאנטרי קלאב של קהילת האנטרס ראן (The regional country club of Hunter's Run).

שני הביקורים נערכו בסיוע של בטסי פיישר פרישמן, חברה יקרה של אדל ושל קהילת נירים. בטסי מכירה היטב את כל הקהילות בישובי העוטף ופועלת כבר שנים לקידום פרויקטים חשובים למען הקהילות באזור, בשיתוף עם ה-JNF-USA.

כשנחתתי בדאלאס, קיבלתי הודעה שדודי היקר נפטר. ההלוויה תהיה ביום ראשון, היום שבו התחייבתי להיות בלוס אנג'לס, בצד השני של המדינה, אז זה היה ברור שאחרי כמה ימים בדאלאס, כשהשתתפתי בראיונות, הוטסתי ללוס אנג'לס שם חברים של ולרי, אחת המארגנים, אירחו אותי. היא ובעלה שאלו אם הם יכולים "להזמין כמה חברים" לפגוש אותי לארוחת ערב. זה בסופו של דבר הפך לעוד ערב (לא צפוי) של גיוס כספים עבור הקיבוץ שלנו. למחרת השתתפתי באירוע המרכזי עם כ-500 אנשים שנכחו שם. סיפרתי את הסיפורים שלנו, על החטופים שלנו ומצבנו כפליטים בארצנו אשר נחושים לחזור הביתה. איתם הנצחנו את אלה שנרצחו בשואה, וקיבלתי (עבור כולנו) הרבה תמיכה מהקהילה האוונגליסטית שמאוד אוהדת את ישראל. למחרת נפגשתי עם דפנה בן עמי בז'פלוורידה והתחלנו במשימת גיוס הכספים העיקרית שלנו. על כך בכתבה הבאה.

אתיקי נירים זגני שרונים / נורית לזיא

21.6.2024

הימים עוברים במהירות ואנחנו כבר 8 חודשים, קשה להאמין ששגרה חדשה רחוק מביתנו שבנירים, תפסה את מקומה של זו שמלפני המלחמה.

בבית האבות גני שרונים מתגוררים וובקה, סולו, פרנסין, יחזקאל והדסה, דב, מרים הגלילי ואריה גוטשטט. המקום נעים ומסביר פנים, עם פעילויות שונות, וכל אחד מנירים החפץ לבקר יתקבל בשמחה.

המקום מספק תעסוקה ופעילויות במגוון רחב של תחומים, בדומה לזו שהייתה בנווה אשכול – סרטים, הרצאות, פעילות גופנית, בריכת שחיה ומשחקים שונים.

קבוצת חברי נירים יחד עם המטפלות הזרות מהווה קבוצה מגובשת, עם הרבה תמיכה ועזרה הדדית. יודעים שזה "הבית הזמני החדש" אך מתנהלים כאן כאילו שזה הבית הקבוע. כמובן שנירים חסר מאוד לכולם והם מתעניינים מאוד בכל הקורה בקיבוץ ובקהילה בב"ש.

איילת רם מגיעה פעם בשבוע לביקורים אישיים ומשתדלת לעזור בסידורי בריאות שונים, זה ממש לא פשוט להתנתק משירותי הבריאות המוכרים לנו בנירים.

אני מנהלת שגרה של פגישה שבועית בימי ראשון על נושאים שונים שאני או הם מעלים ואח"כ לפי הזמן והצורך גם פגישות אישיות. בנוסף אנו מקיימים אירועים שמחים כימי הולדת שאליהם מצטרפים גם בני המשפחה. לאחרונה חגגנו לוובקה יחד עם כל המשפחה, סיפרנו סיפורים וחוויות מהווי נירים, על המסע לארץ באוניית אקסודוס יחד עם שבע, על האוטובוס של אגד, על הפנתר וכלבי השמירה ועוד.

בשבוע שעבר חגגנו יום הולדת לאריה גוטשטט ושמחנו לראות שיפור במצבו.

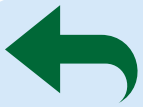
נפגשנו עם בעלי תפקידים בנירים – עם יהודה קפלון בנושא גיוס הכספים לשיקום הקיבוץ, עם מאיה ליברמן בנושא קהילת

למחרת בערב התקיים אירוע מאוד מרגש בחצר בית באזור קוקונט גרוב שבדרום מיאמי, אליו הוזמנו חברים ומכרים.

בנוסף לאירועי הגיוס, דפנה ואדל ניצלו את שהותן לפגישות אישיות ויצירת קשרים חשובים, שיסייעו לקדם את המשימות הרבות שלנו בהמשך הדרך.

המסע של אדל בארצות הברית החל כמה שבועות מוקדם יותר, כאשר הוזמנה על ידי תחנת החדשות CBN של הקהילה האוונגליסטית להיות אורחת כבוד באירוע השנתי של כתבי הבית הלבן. לקראת האירוע השתתפה אדל במספר ראיונות טלוויזיוניים של הרשת. לאחר מכן היא הוזמנה, יחד עם עוד שישה ישראלים, על ידי Moral Hearts Society (ארגון המקדם שת"פ בין קהילות יהודיות ואוונגליסטיות בארה"ב) לספר על אירועי ה-7 באוקטובר בראי יום השואה בכנסיות שונות בארה"ב. בנוסף, נערך אירוע גיוסי לקיבוץ נירים בבית של המארחים שלה באל איי.

אדל ודפנה מסכמות: "במסע הקצר שלנו הצלחנו לגעת באנשים רבים, חלקנו עימם את הסיפור של נירים ונגענו בלבבותיהם; רכשנו חברים ותומכים חדשים שהביעו רצון לסייע לקהילת נירים לשקם ולבנות מחדש את הבית. הדרך עוד ארוכה ומצפה לנו עבודה רבה להשגת היעדים. אבל, כפי שאומר הפתגם הידוע – "כל מסע מתחיל בפסיעה אחת" וניתן לומר שאת המסע של נירים הביתה התחלנו בקפיצה אולימפית לרוחק".

אתיקי נירים במשען / עיריית ארזל

במשען נמצאים 19 מחברי ותושבי נירים ושבעה עובדים זרים. משען כידוע דיור מוגן שהכשיר את המקום לקליטת מפונים, כך שבנוסף לנירים יש מעין השלושה, אבשלום, פריגן, גבולות ושדי אברהם.

במשען החברים מקבלים את מלוא המעטפת: מרפאה מקומית ומערכת קריאה במצוקה, ארוחת צהרים וכרטיס קניה לשופרסל דיל לארוחות ומצרכים נוספים, שרותי ניקיון וכביסה, תוכנית חוגים ותעסוקה מאוד מגוונת.

לכבוד הקיץ משען יצרה קשר עם הספורטק, ופעם בשבוע יש הסעה בשעות הבוקר לבריכה.

עם כל המורכבות של שהייה בדיור מוגן, נראה שהחברים למדו לדעת לתמרן בין כל הגורמים. חלק מהחברים, בעקבות הנסיבות האישיות, אינם יוצאים ממשען, וחלקם "מנצלים" את כל מה שבאר שבע, אשכול והקיבוץ מציעים.

מיסדנו את המפגש הקבוע ביום שני בבוקר של "קפה ומאפה" ואני נפגשת עם החברים למפגש שכולל: עדכונים, שיחות "מה נשמע" ומדי פעם גם מפגש עם בעלי תפקידים מנירים.

חשוב לי להדגיש כי יש שני נושאים מאוד חשובים לחברים במשען ועולים בכל שיחה.

1. קשר עם כל הקהילה.
2. רצון להיות מעודכנים בתהליכים ובמה שקורה בנירים.

כמו כן, מדי יום ראשון מתקיימת קבוצת "חוסן" למפונים בחסות המועצה, ונפתחה סדנת "שימור זיכרון" ומיועדת לכלל חברים נירים ותושבי העוטף.

נירים בבאר שבע, עם דרור תנורי בנושא תפקוד המשק החקלאי ונזקי המלחמה.

בשבוע הבא נקיים מפגש שיח קהילתי עם המלוות של קהילת נירים.

יש יתרונות למיקום גני שרונים מבחינת קירבה לילדים ונכדים הגרים במרכז, אך ללא ספק בשל המרחק מהקהילה בב"ש והקשיים בהתניידות לא מצליחים להשתתף ברוב האירועים והחגים וזה מצער מאוד.

מעשולחן יו"ר הנהלת תכנון / אלדד הס

למי שלא מכיר, שמי אלדד הס, בן 39, מהנדס בניין בהשכלתי, מגיע עם ניסיון כנציג ציבור בוועדות תכנון בנחל עוז ונירים. בעבודה המקצועית צברתי ניסיון בפרויקטים בתשתיות כמהנדס ביצוע ומפקח.

נכנסתי לתפקידי במרץ האחרון, קדנציה ל-4 שנים.

הנהלת תכנון מורכבת מיו"ר הועדה, מנהלת קהילה, מנהל בינוי ותשתיות, מנהלת נוי, נציג מגזר עסקי, 3 נציגי ציבור ועל פי המבנה הארגוני גם אדריכל מלווה.

תחום התכנון בקיבוץ נועד לשרת את הקהילה במבט אל העתיד. שילוב צרכים בהיבט בנייה ותשתיות אל מול התרחבות הקהילה, כל זאת בראייה ארוכת טווח.

הרכב הועדה בנוי כך שיהווה גוף מגוון מבחינת נציגי הציבור. זאת כדי לייצג צרכים רחבים של הציבור והקהילה. יש שילוב בלתי נפרד בין העשייה של הצד הקהילתי לצד המשקי מבחינת פרויקטים ותשתיות, אותו כנ"ל לנוי ובינוי. צריך שכולם יחד יחשבו קדימה וגם על המצב הנוכחי.

בנוסף, מערכת החינוך והיכולת שלה לצמוח, תרבות – תשתיות שדרושות לקיים ארועים קהילתיים – מדשאות, אולם התכנסות, מרחב הבריכה. אילו תשתיות דרושות לכל תחום ואיך משלבים בין הצרכים של כולם. הראייה היא הוליסטית לגבי כלל הצרכים של כל תחומי הקהילה והמשק.

בתוך זה גם משולב הצורך של הפרט לגבי שינויי בתים פרטים בתור גוף שמנחה ומייעץ מה ניתן ולא ניתן לעשות במגרשים הפרטיים.

במסגרת האילוצים והרצונות אני רוצה להזמין חברים (בעיקר הצעירים) שיכולים לבוא ולספר על מקום עבודה מיוחד, פרויקט שהם שותפים לו או כל דבר אחר שיכול לאפשר הכרות. מוזמנות ומוזמנים ליצור איתי קשר.

בכללי:

שיחות הקיבוץ מתקיימות במשען וזה מאפשר לחברים להיות שותפים. ישנה השתתפות של חלק מהחברים באירועי הקיבוץ: שיח קהילתי, חגים ופעילויות שונות.

כל הזמן אנחנו במחשבות על המשפחות שעדיין נאבקות על החזרת החטופים ועל המשפחות שאיבדו את היקרים להם. בתקווה לבשורות טובות ולימים קלים יותר.

ההנהלה אמורה להתכנס פעם בשבועיים; עד היום התכנסו 3 פעמים, הפעילות בפועל התחילה לפני כחודשיים.

במה עוסקים כיום:

בראש ובראשונה פרויקט השיקום:

קם צוות של בעלי תפקידים - יו"ר הנהלת תכנון, מנהלת קהילה, מרכז המשק, נציג תקומה, מנהל אחזקה ותשתיות, מנהל תשתיות המים ופרויקטור עבור פרויקט השיקום.

תפקיד הצוות הזה לעבוד מול חברת ניהול שתנהל את פרויקט השיקום, על מנת לאפשר חזרה הביתה. הגוף הזה הוא זמני וממוקד למטרה זו בלבד.

הנהלת תכנון מתכללת את עבודת השיקום בשילוב חשיבה קדימה עם צרכי הקיבוץ.

מנהל התכנון אינו מנהל הביצוע בהגדרה ועל כן גויס פרויקטור לביצוע. מי שמוביל את פרויקט השיקום זה **אודי כהן** מקיבוץ געש, בעל ניסיון בתכנון וביצוע בקיבוצים.

מה שמתקדם כרגע, ובקרוב יתחיל, זה תהליך ההריסה של שכונת הצעירים - בקרוב תצא הודעה מסודרת בנושא.

השלב הבא זה פרויקט מורכב יותר, של תכנון תשתיות של שכונה חדשה (במקום שכונת הצעירים) אל מול התשתיות הקיימות של שכונת הדו משפחתי.

כמו כן יש צורך להבין ולחשוב על הדמוגרפיה הצפויה לשכונה זו על מנת לדעת מה נכון לתכנן ולבצע בשכונה. עבור זה יגויס בזמן הקרוב מתכנן ראשי לפרויקט, שתפקידו לאפיין את הצרכים של השכונה אל מול הקיבוץ ולתכנן בהתאם את השכונה.

בנוסף לכל אלו, תפקיד הנהלת תכנון לדאוג שכל צרכי הקהילה והקיבוץ נלקחים בחשבון בהיבטים השונים - חינוך, בינוי, תשתיות ומרכיבי הביטחון.

יעדי עבודה נוספים:

- הסדרת עבודת הנהלת תכנון אל מול הציבור - לייצר תוכנית עבודה ששקופה לציבור, עם נהלי עבודה ברורים, פגישות סדורות וסדר יום שקוף. כרגע זה לא קורה וצריך לעצב את אופן העבודה מחדש.
- השלמת תהליך השיוך.
- תכנון של השכונה החדשה שאושרה מעבר לגדר - תכנון מול הועדה המקומית, עבודה מול רכזת התכנון במועצה להכשרת התכנית שאושרה.
- הטמעת מערכת גאוגרפית בקיבוץ - GIS, מפה דינמית שמכילה שכבות מידע של תשתיות ומידע מוניציפלי, תכנוני וכדומה. כלי יעיל שיכול לתת מידע על סמך מיקום גאוגרפי עבור כל גוף רלוונטי - גד"ש, תכנון, נוי, צח"י... כרגע מאפיינים ובונים את רשימת הצרכים ממערכת כזו.

מעולחנה של ועדת קליטה / ניצ דומני

בשכונה החדשה ומשפחות מאותו מחזור במסלול של בית מבונה. איתם השתתפו בשיחה נציגים מוועדת קליטה, ועדת קבלה ומאיה (מנהלת קהילה). מטרת הפגישה הייתה לנהל שיח פתוח ולשמוע מהאנשים איך הם רואים את הדברים, את העתיד, לשמוע מחשבות, להביע חששות ורצונות. באופן טבעי הנושאים המרכזיים שעלו היו הקושי לחזור לדירות בשכונות הדו משפחתי וחוסר הודאות לגבי הבנייה של השכונה החדשה בהיבטים אישיים וכלכליים. נקודה שעלתה בהקשר זה היא החשש ממצב בו יינתנו התחייבויות כלכליות לבניית בית וחזרה לחיים בקיבוץ ולאחר זמן מה, עם כל הרצון הטוב, אנשים יתקשו להישאר. פתרון אפשרי שעלה שיש לבדוק היתכנות שלו הוא מודל של בתי אגודה המשחרר במידה מסוימת את ההתחייבות הכלכלית ויכול לאפשר קבלת החלטות באופן נינוח יותר לגבי החזרה.

באופן כללי החוויה של ועדת קליטה היא שהייתה שיחה מאוד נעימה, פתוחה וטובה. במהלך השיחה עלו מגוון של רעיונות אפשריים לגבי מתן מענים לנושאים שעלו, חלקם בתהליך בדיקה של מאיה בתוך הקיבוץ וחלקם בתהליך בדיקה מול גורמים מבחוץ כולל מנהלת תקומה. ככל שתהיה התקדמות ומידע מעשי בנושאים אלו, נעדכן.

ידוע לנו שיש חוסר בהירות וודאות בנושאי הקליטה השונים, משפחות שהיו מיועדות לעלות לקלפי מעט אחרי ה- 7.10 נשארות בסטטוס נקלטים על אף שעברו כבר תהליך שלם, אך המצב אינו מאפשר להתקדם כרגע מאחר שאין אפשרות לחבר באופן מעשי בין החוזים הנדרשים לחתימה במעמד זה לבין המציאות נכון להיום.

מהצד של המשך קליטה עתידית ניתן לעדכן שעל אף מספר פניות לא מבוטל של מתעניינים בקליטה בתקופה זו, התשובה שלנו היא – דברו אתנו כשנחזור הביתה.

כמו כל ועדות הקיבוץ, גם לוועדת קליטה לקח זמן להניע מחדש פעילות. מאחר וועדת קליטה במהותה מתעסקת עם העתיד, היה ועדיין יש קושי גדול לנהל שיח קונקרטי על השלבים הבאים, גם מבחינת משפחות שנמצאות או היו בתהליך קליטה לפני ה- 7.10 וביתר שאת עבור קליטה עתידית.

האתגרים הם רבים – איך נכון לשמור על קשר עם אנשים בהקשר הקליטה? מצד אחד חוסר הודאות לכולנו הוא גדול מאוד ואין רצון ללחוץ על אנשים ולהטריד אותם בשאלות שאין לאף אחד תשובה עליהן, מצד שני כן יש רצון לנסות לקדם ולתכנן קדימה אך יחד עם זאת לא ניתן להבטיח לאף אחד דבר. המציאות ובכן, מורכבת.

עבור המשפחות שנמצאות במענה הקהילתי בבאר שבע יש תקשורת מסוימת עם המלווים מטעם ועדת קליטה, גם כאן ברגישות מסוימת והתחשבות בפניות וצרכים של כל משפחה. עבור המשפחות הרחוקות יותר, צוות קשר משתדל לדגום אותן ולשמר תקשורת כלשהי.

בצד המעשי, גם לתהליכים הכלליים יותר של הקיבוץ מול מנהלת תקומה יש השלכות, מאחר ולא ניתן לתכנן אסטרטגיה קדימה ולהניע תהליכים עתידיים ענייניים (פתרונות דיור, בניית השכונה החדשה וכיו"ב) מבלי שהנושאים החוזיים והתקציביים ייסגרו מול מנהלת תקומה. אנחנו מקווים שנושא זה יקודם בקרוב ונוכל להתחיל לתכנן קדימה בצורה מעשית.

יחד עם זאת, בינתיים חשוב לוועדת קליטה לנהל שיח פתוח מול המשפחות.

בתאריך 10.5.2024 התקיימה פגישה רחבה אליה הוזמנו כל המשפחות שנמצאות בתהליך קליטה פורמלי, ובנוסף גם משפחות חברים שנקלטו בשנתיים האחרונות ומיועדות לבנייה

מדור חדש- מה השאלה? / נעם רובינשטיין

מלא. אני מאוד מקווה שבקרוב נרגיש שינוי ביחס של הצבא לכיתת הכוננות. אנחנו הרבשצ"ם עושים את כל המאמצים לשנות את המצב. ההרגשה כרגע שהצבא עדיין לא הפנים כמה חשוב הכוח בישוב. נקווה לשינוי.

נראה באימון הבא שזה בחודש הבא. בכל אופן אני מצליח לגייס עוד חברים לכיתת כוננות ולשדרג את הצידוד, ואני אנצל את ההזדמנות לקרוא לעוד חברים להצטרף אלינו. "בשם השם נעשה ונצליח"

מתי חוזרים לנירים?

תשובת מאיה:

על מנת לחזור לנירים צריכים להתקיים מספר תנאים - שיקום הישוב והכנתו לחזרתנו, אישור הצבא, הגדרות שלנו של הקהילה נמשיך ונעדכן.

מה סטטוס המשפחות שעדיין לא עלו להצבעה לחברות, ומה קורה עם קליטה עתידית?

ראו סקירה מפי יו"ר ועדת קליטה בגיליון זה.

מה סטטוס פרויקט השיקום? לוחות זמנים - הציבור רוצה לדעת לוז מתי הורסים מבנים, מתי עולים השופלים. הציבור רוצה להיות יותר מעורב ומודע למה שקורה.

תשובת מאיה:

יצא פרסום לציבור עם התייחסות מיוחדת בנושא זה ביום 24/6. (מאיה מוסרת שחל איסור להיכנס למבנים הללו).

מה עם בריכה לרווחת חברי נירים בבאר שבע?

תשובת מאיה:

הנושא בטיפול ובקרוב תצא הודעה על כך לציבור.

בשיחה שהתקיימה עם ועדת קליטה ומאיה, דובר על שיח קהילתי שבמסגרתו יסוכמו אבני דרך לחזרה לנירים, קווים

במסגרת הרצון להנגיש מידע לציבור ולנסות ערוצים שונים של קבלה והעברת מידע, אנחנו משיקים בעלון מדור חדש של "שאלות למערכת". במדור זה אתם - הציבור, יכולים להפנות שאלות בכל תחום שמעניין אתכם וצוות העלון יפנה את השאלות לאנשים הרלוונטיים. את השאלות והתשובות נפרסם בעלון.

כמה דגשים - את השאלות אנחנו מפנים לבעלי תפקידים בנושאים הרלוונטיים לכל שאלה, אי לכך אנא הימנעו משאלות כלליות המופנות לקהילה כולה או שאלות פרטניות בעניינים פרטיים שלכם.

את השאלות ניתן להגיש בכל עת דרך הטופס בקישור המפורסם ב"מקומי". השאלות מפורסמות ללא ציון שם השואל ובסדר בו הן התקבלו. כולי תקווה שמדור זה יהיה לנו לעזר וכלי לקבלה והעברת מידע בין הציבור להנהלות השונות.

בברכה

נעם רובינשטיין.

וכעת למדור:

איך נראית הכשרת כיתת הכוננות בקיבוץ? מהו הליווי המקצועי שקיים? כיצד נוכל לדעת כי הכוח הישובי שלנו כשיר ומקצועי לפי הנדרש?

תשובת דניאל:

ההכשרה מתבצעת ע"י חטיבה דרומית הגמ"ר (הגנה מרחבית).

לצערי בשנים האחרונות, מסיום העבודות על המכשול בגבול, מורגש היטב זלזול בחשיבות ומוכנות הכוח בישוב מכיוון שהדרג הבכיר בצבא האמין שהמכשול הוא "בלתי עביר" - שזה אומר יום מטווחים אחד בשנה וגם זה מוגבל מאוד בתחמושת.

לגבי ליווי מקצועי יש מדריכים מעולים בבית הספר להגנת הישובים בבית גוברין, שעושים לנו גם אימונים בישוב. לצערי עד היום נמנענו לבצע תרגילים בתוך השכונות, מכיוון שהתרחיש של פשיטת מחבלים בישוב היה תמיד בדיוני ולא רצינו להתרוצץ בין הבתים עם ציוד

אדומים הן מול תקומה והן מבחינה ביטחונית לחזרה בטוחה ומותאמת לצרכי הקהילה. שיח כזה טרם התקיים, מנגד, כן מתקבלים עדכונים מהחינוך שמדברים על היערכות לחזרה, כן נחתם הסכם עם תקומה בנוגע לשיקום (כך על פי התקשורת - לא קיבלנו עדכון רשמי), וכן מתגבש מתווה חזרה שיוצג לנו במלואו בהמשך (כך על פי דף המזכירות האחרון שפורסם). החשש שהעלינו בשיחה ההיא הוא שכשיגיעו לשאול את דעתנו, נקבל מוצר מוגמר שמאחר מדי לשנות אותו. בתגובה נאמר לנו שנהיה חלק מעיצוב המתווה. נראה שלא לשם הדברים הולכים. אשמח להבין מה התהליך שקורה ומדוע הקהילה לא משותפת בתהליך קבלת ההחלטות האלה.

תשובת מאיה:

קיים תהליך של חזרה הביתה בשיתוף עם גלעד מחברת דומוס שהוא יועץ ארגוני ועם נטע סיבוני אשר העבירה את מעגלי השיח הקהילתי. התהליך יוצג לציבור בימים הקרובים עם מקום להערות. מטרת התהליך הוא לנסח את אותם קווים אדומים ותנאי החזרה שלנו. חשוב להבין שעל התנאים לחזרה לקחת בחשבון את רצון כלל הקהילה (אלו שרוצים לחזור מהר אל מול אלו החוששים לחזור). בנוסף התנאים צריכים להתקבל בהבנות מול תקומה.

מי אחראי על המסרים והסיפורים שיוצאים לתקשורת באופן רשמי, מאנשים שממלאים תפקידים רשמיים בקיבוץ, ואיך מוודאים שמה שיוצא מגורמים רשמיים באמת תואם את רוח הקיבוץ כקהילה המשתייכת לזרמים ליברליים בארץ, עדיין מזדהים עם השומר הצעיר?

תשובת מאיה:

אנו מגייסים בימים אלו דובר/ת. בינתיים המסרים הרשמיים עוברים דרך ההנהלה (מאיה, ענת, דרור). כל ערוץ אחר של הפצת מידע אינו רשמי.

סולו סיפורים מהעזר

לא הטנק

2 נירים הישנה, בארבעים ושמונה,
מול צבא מצרי אשר יצא לקרב נגדם
כתבו המגינים על קיר חדר האוכל
"לא הטנק הוא ינצח, אלא האדם!"

וכמו שהם ניבאו לא השריון ניצח,
לא כובר הפלדה ולא כמות האש
לא המטוסים המפציצים
ולא תנועות הטנקים
והם המעטים, עצרו את הפולש.

ללמדך שלא דק מסוקים וכוח
הם המענה והתשובה הנכונה
אפשר תמיד לתת לצה"ל לנצח
אך אי אפשר כבר לנצח
דק בשריון ומכונה.

פשיטה, חישוף, עיקור, ביתור,
עוד רצועה, עוד שטח
עוד מעצר, עוד חיסולים,
תגובה, פלישה, ביתור.
לא גיחות המטוסים ירגיעו את המתח
וטנקים לא יבטיחו את שלומו של הציבור

"זו שאלה של זמן", כך המומחים הזהירו
עד מרגמה, עד לבנון, עד טיל שכבר נורה
והם צדקו כל המומחים, והעובדות תעדנה
וזו גם שאלה של זמן עד מלחמה ותבצעה.

זה זמן לשוב אל האדם ואל השכל
אל המילים, אל השיחות, אלי ההגיון.
דיבור ישיר עדיף על קנה תותח ועל צריח
ומשאים ומתנים טובים גם משריון.

סיפור מפתיע על עץ עתיק וצרור מפתחות מבריק

לפני שנים רבות החברה שושי היתה החובשת (כך קראו אז לאחות במרפאה) של הקיבוץ. באחד הימים, היא התכוננה ללכת לארוחת הצהריים בחדר האוכל. היא סגרה את המרפאה, הניחה את צרור המפתחות בסל של האפניים ורכבה לעבר חדר האוכל והישאירה את אפניה בחניון תחת לעץ. כאשר שבה מן הארוחה כדי להמשיך בעבודתה במרפאה, הופתעה שצרור המפתחות איננו בסל. חיפשה בדרך. אולי נפל. שאלה את החברים: אולי ראו את הצרור. אחרי חיפושים יסודיים התיאשה למצוא את הצרור. הזמינו מפתחות ומנעולים חדשים למרפאה. מאז עברו שנים רבות. עשרות שנים. ענין המפתחות נשכח.

ספר 2

למנוח

והנה, לאחרונה, התחילו בשיפוץ חדר האוכל שלנו. חפרו בור עמוק בשביל מקלט, כפי שהחוק ותנאי המקום מחייבים. במקום החפירה עמד עץ האשל הענק, שממש הפריע לחפירה. חפרו את המקלט מסביבו כי רצינו לשמור על העץ הזקן, עד שלבסוף נאלצנו לכרות אותו. באו אנשי הנוי ניסרו את העץ הענק, עם הכותרת הרחבה, וכאשר נפל, ואחרי שהאבק שקע, התגלה קן של ציפור, כנראה של עורב, ובתוכו צרור מפתחות. חקירה קצרה הזכירה את אבדן המפתחות של שושי. התברר שהעורב, כדרכם של העורבים לחמוד חפצים מבריקים ולאגור אותם בקן שלהם, הוא הוא שאימץ את צרור המפתחות, או אולי היו אלה אבותיו. בימים ההם צרור המפתחות עוד היה מבריק והעץ היה עוד קטן. בינתיים המפתחות איבדו את זוהרם והעץ נכרת, וכך התבררה תעלומת המפתחות והעורב הלקחן.

1510 7/2018

סיפור של סולו על עץ עם קן של עורבים